

13 października 2019

XXVIII niedziela zwykła, Rok C

2 Krl 5, 14-17

Ps 98 (97), 1.2-4

2 Tm 2, 8-13

Łk 17, 11-19

Wstęp

Każda Eucharystia jest dziękczynieniem. W dzisiejszej Liturgii Słowa zadziwia nas fakt, że tylko jeden z dziesięciu trędowatych uzdrowionych przez Jezusa wrócił, by powiedzieć „dziękuję”. Wdzięczność Bogu jest wyrazem głębi naszego wnętrza, staje się zatem aktem duchowym. Wdzięczna wiara prowadzi nas do dawania świadectwa innym. Aby móc dziękować Panu z głębi serca, uznajmy przed Nim, że jesteśmy grzeszni i prośmy o przebaczenie.

Homilia

Jezus jest w drodze. I jak podczas każdej wędrówki, brak pośpiechu sprzyja spotkaniom, a każde spotkanie może stać się wydarzeniem. Oto dziesięciu trędowatych, wspólnota pozbawiona nadziei, jeden węzeł bólu, nagle wychodzi naprzeciw przechodzącego Chrystusa.

Gdy tylko Jezus ich zobaczył, zanim jeszcze usłyszał ich lament, bez wahania i bez zwłoki, zapragnął ich uzdrowić. Jego miłość spieszy, jest przewidująca i uprzedzająca, jest to miłość pasterza, który pozostawia całe stado na pustyni i idzie

szukać jednej zagubionej owcy, jest to miłość ojca, który wybiega naprzeciw powracającemu synowi.

Wobec bólu cierpiącego człowieka, pojawiają się trzy czasowniki określające działanie Chrystusa: zobaczył, zatrzymał się i dotknął, nawet jeśli był to tylko czuły dotyk słowem. W obliczu czyjegoś bólu pojawia się woła dokonania czegoś dobrego: niech ten człowiek dłużej już nie cierpi. *Śpieszmy się kochać ludzi, tak szybko odchodzą!* Prawdziwa miłość zawsze się spieszy.

„Idźcie!” - mówi im Jezus, a gdy szli, zostali oczyszczeni. Zostali oczyszczeni nie u kapłanów, ale w drodze do nich. Wiara w słowo Chrystusa stanowiła pierwszy krok ku uzdrowieniu.

Dziewięciu trędowatych odzyskuje zdrowie i więcej nic o nich nie wiemy. Natomiast jeden z nich, Samarytanin, obcy, ostatni trędowaty..., gdy spostrzega, że jest uzdrowiony, zatrzymuje się, wraca odszukać Jezusa, ponieważ przeczuwa, że jego uzdrowienie nie pochodzi od kapłanów, ale od Jezusa właśnie; odzyskał zdrowie nie poprzez przestrzeganie zasad i obrzędów, ale ze spotkania z osobą Zbawiciela. Widzimy proste gesty za strony uzdrowionego: powraca, chwając Boga donośnym głosem, pada na twarz u Jego nóg i dziękuje Mu zarażając radością innych.

Raz jeszcze Ewangelia proponuje jako wzór wiary Samarytanina, obcego: „*Twoja wiara cię ocaliła*”. Ale wiara, która zbawia, nie jest słownym wyznaniem, nie składa się z formuł, ale z gestów płynących z serca: powrót do Jezusa, wołanie z radością, uścisk Jego stóp, a potem świadectwo, misja. Po słowach następuje wyjście ku innym, aby i oni znaleźli zbawienie.

Istotą dzisiejszej przypowieści jest wiara, która zbawia. Wszystkich dziesięciu zostało uzdrowionych; uwierzyli słowu Jezusa, zaufali Mu i wyruszyli w drogę. Ale tylko jeden został zbawiony. Co innego być uzdrowionym, a co innego zbawionym. Wraz z uzdrowieniem zamykają się rany, skóra odradza się na nowo. W zbawieniu znajdujesz źródło, wchodzisz w relację z Bogiem, a Bóg przychodzi do ciebie i zakwita całe twoje życie. Zakwita i wydaje przyjemną woń, która rozchodzi się wokół...

Modlitwa wiernych

Celebrans: W tej Eucharystii Pan jest blisko nas. Napełnieni wdzięcznością i duchem synowskim, zwróćmy się do Niego z prośbami całej ludzkości, która Go pragnie i wzywa.

1. Ty spotykałeś różnych ludzi w swoim ziemskim życiu. Pozwól nam rozpoznać Ciebie i Tobie dziękować, tak jak dziesiąty trędowaty, wyjdź nam na spotkanie i nas zbawiaj. Ciebie prosimy: *wysłuchaj nas Panie.*

2. Módlmy się za tych, którzy są pośrednikami Twoich łask i dają świadectwo Twojej obecności w świecie. Daj naszym pasterzom Twoją mądrość, Twoją dobroć i Twoją moc. Ciebie prosimy: *wysłuchaj nas Panie.*

3. Módlmy się za tych, którzy zostali zmuszeni do ucieczki z domu i kraju z powodu wojny, prześladowań i głodu. Otwórz nasze serca i nasze ręce, daj nam ducha solidarności i dar niesienia pomocy. Ciebie prosimy: *wysłuchaj nas Panie.*

4. W tym Nadzwyczajnym Miesiącu Misyjnym, powierzamy Ci wszystkich powołanych do dawania świadectwa wiary nowym pokoleniom. Powierzamy Ci rodziców i wychowawców. Wspieraj także pracę misjonarzy na całym świecie. Ciebie prosimy: *wysłuchaj nas Panie.*

Celebrans: O Panie, spójrz na nas z całą swą dobrocią, uzdrów nasze serca zranione grzechem, wzmocnij nasze pragnienie dobra i wysłuchaj naszej modlitwy. Ty, który żyjesz i królujesz na wieki wieków.